

teatre

La Maternitat d'Elna
dirigida per Josep
Galindo

LA GALERIA

música Abraham Rivas • art La Fundació Vila Casas i la seva tria • gastronomia Formatge

Els títols d'una sola paraula s'ho juguen tot a una carta. Per què *Vinces*?

—Em meravellen les possibilitats significatives de la paraula. Té el significat de llavor —de tomaca, de raïm...—, que m'agrada perquè la literatura funciona com llavors que llances i que germinen en la ment del lector, però té també el significat de veta, un color diferent que apareix als marges o a la terra, que m'agrada perquè certes coses de la realitat se'ns apareixen amb els colors que van agafant al llarg del temps.

—**Hi predominen els poemes en primera persona, i diria que la veu poètica coincideix amb la de l'autor.**

—Jo i la meua literatura som plens de tensions. Sempre m'he trobat dins un món que pot ser descrit des de l'òptica d'aquestes tensions, i m'agrada usar el llenguatge poètic per mostrar-les. També per fer autoanàlisi i descobrir les capes del meu jo. El diàleg íntim amb un mateix que provoca la poesia m'atrau perquè et facilita el coneixement del món i de tu mateix.

—**Parla des de la serenitat prèvia a "l'extinció"—és la paraula que vostè fa servir—, però no és un llibre desesperat ni trist ni pessimista.**

—Al contrari del que he llegit que els ha passat a altres escriptors, fer-me vell ha fet que escrivís amb més felicitat. Quan Joan Fuster va deixar d'escriure poesia, va haver-hi una polèmica en què alguns defensaren que la poesia és un gènere per escriure de jove. En el meu cas, ha estat tot el contrari: la vellesa ha afavorit un clima necessari per produir poesia feliçment. Però és una felicitat que ha de combregar amb la complexitat del món i del jo.

—**Tenen cap connexió les facetes de crític, dietarista i traductor amb la de poeta?**

—Per a mi tots els gèneres fan un tot. No puc distingir. Quan feia articles sobre literatura al *Quadern* del diari *El País*, un amic em va dir que semblaven entrades de dietari. I fa poc Enric Sòria ha escrit que *Vinces* és poesia assagística. És una bona manera de dir-ho. Tots els camins que he transitat com a escriptor acaben encreuant-se.

PRATS I CAMPS

Vicent Alonso

«En el meu cas, la vellesa ha afavorit un clima necessari per produir poesia feliçment»

Vinces (Cafè Central/Eumo Editorial) és el sisè llibre de poemes del també dietarista, crític literari i traductor Vicent Alonso. És un llibre reflexiu, potser **més conceptual que expressiu**.

Entrevista de Pere Antoni Pons

Vinces

VICENT ALONSO

Cafè Central/Eumo editorial
Vic, 2016
63 pàgines

—**Al poema titulat "Montaigne", parla d'alguns lectors que l'advertiren que traduir els assaigs del francès seria contraproduent per a la seva poesia.**

—Reivindique el Montaigne poètic, l'escriptor que volia totalitzar el seu coneixement del món. A mi Montaigne no tan sols no m'ha allunyat de la poesia sinó que m'hi ha acostat encara més.

—**Es nota l'esperit vinyolià del llibre. Vinyoli ha estat important per a vostè?**

—Sempre el tinc a la vora, des que vaig llegir *Cercles*, ja fa molts anys. En la poesia de Vinyoli, hi ha les grans tensions de la contemporaneïtat: la tensió entre el jo i els altres, entre allò local i allò universal, entre el pensament i la realitat...

—**Hi ha moltes preguntes retòriques. Per expressar incertesa i dubte, per induir a la reflexió, per afany d'indagar...?**

—I també perquè aquestes preguntes són una manera d'aturar el procés de l'escriptura i de la lectura. La lectura poètica exigeix el descans, tancar el llibre, mirar lluny, quedar-te una estona en el que acabes de llegir... Però les preguntes no sempre són retòriques. De vegades són com càpsules concentrades de sentit, maneres de resumir coses.

—**En molts poemes, s'hi nota una empremta de les arts plàstiques.**

—Les arts plàstiques i el cinema són preocupacions meves de sempre. La meua poesia té des de fa temps una relació amb les pintures de Modigliani. *Vinces* té, en concret, molta relació amb Hopper: els seus colors m'entusiasmen.

—**També hi ha cinc poemes nascuts a partir d'obres d'Ignacio Pinazo.**

—Vénen d'un encàrrec de l'Ajuntament del meu poble, Godella, on residí Pinazo, per fer-li un homenatge pel centenari de la seua mort. D'ell, el més impressionant són els dibuixos. Amb la seua poètica del suggeriment, aconseguí dir molt.